

PARIS, HERE WE COME

HETTY VAN AAR ↙

eerste druk november 2012
vijfde druk juni 2017

© 2017 SU Books, een imprint van WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:
WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 02 26293 7
D/2017/0034/310
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Eline zag het meteen toen ze de keukendeur opendeed: er was iets aan de hand. Op het aanrechtblad stond een lege champagnefles, de bolle kurk met het ijzeren hoedje lag ernaast, samen met wat goudpapier en een paar smalle, hoge glazen. Wat was hier aan de hand? Had papa stilletjes een feestje gevierd, terwijl zij op school zat te ploeteren? En waarom was er feest? Had zij iets gemist? Langzaam liep Eline de keuken door, om zich heen speurend naar nog meer sporen van het feest. Vanuit de zitkamer dreven flarden van stemmen de keuken binnen. Papa's vertrouwde stemgeluid werd regelmatig onderbroken door het vrolijke gekwetter van een vrouwenstem. Er klonk nog meer geroezemoes, maar dat deed er niet toe, vond Eline. Die vrouwenstem, daar ging het om.

Ze had die stem al eerder gehoord. Het was nog niet zo lang geleden. Opeens wist ze het weer. Ze was een maand of twee geleden even bij papa op het werk langs geweest omdat ze haar huissleutel was vergeten. Daar had ze de vrouw ook gehoord, in een kantoor naast dat van papa. De deur stond open, zodat ze de vrouw had kunnen zien. Die was lang, slank en om eerlijk te zijn... Eline slikte even. Om eerlijk te zijn: de vrouw was knap. En bovendien nog vrolijk en vriendelijk ook. De vrouw was alles wat ze niet moest zijn. Ze zat daar lief en knap te wezen in dat kantoorje zo dicht bij papa. De kans dat hij op haar verliefd zou worden was wel heel groot. Hij had beter een lelijke, chagrijnige, brompot in dienst kunnen nemen. Iemand op wie hij van zijn lang zal ze leven niet verliefd zou worden. Dat zou voor Eline ook een hele geruststelling geweest zijn.

Vanuit de kamer klonk opnieuw een vrolijk gelach. Het was wel duidelijk dat die twee plezier hadden. Ik kan maar beter naar binnen gaan, dacht Eline. Ze had altijd graag voor koppelaarster gespeeld. Twee verliefde zielen bij elkaar brengen was het mooiste dat er bestond. Maar nu moest ze het tegenovergestelde voor elkaar zien te krijgen. Ze moest tussen papa en de mevrouw van kantoor in gaan staan. Na de vriendjes van mama had ze helemaal

genoeg van verliefde ouders. Later misschien. Maar nu niet. Eline pakte de champagnekurk op, keek er even naar en legde hem weer terug. In gedachten streek ze met haar vinger langs de ijzeren draad. Zou ze het erg vinden als papa later een vriendin kreeg? Ze trok haar mond tot een streep en schudde haar hoofd. Nee, natuurlijk niet. Een warme gloed trok van haar hals over haar gezicht. Ze bloosde. Zelfs als ze stilletjes loog, kreeg ze nog een rood hoofd. Natuurlijk zou ze het wel vreselijk vinden als papa verliefd zou worden. Ze zou waarschijnlijk vreselijk jaloers worden omdat ze papa, haar papa, met iemand anders moest delen. Met een wildvreemde nog wel. Meteen voelde ze zich schuldig omdat ze zulke vervelende dingen dacht. Papa mocht toch zeker ook wel gelukkig worden?

Ze schrok op van stemmen in de gang. Papa liet mensen uit. Van de voordeur liep hij regelrecht de keuken in en daar vond hij haar.

‘Lientjepientje!’ riep hij vrolijk. Aan zijn stem te horen was hij blij dat hij haar zag. Zijn ogen glinsterden. Hij zag er opeens zo jongensachtig uit. ‘Ik heb groot nieuws. Kom mee.’ Hij trok haar achter zich aan naar de kamer. ‘Mijn ontwerp heeft de eerste prijs gewonnen. Wat zeg je daarvan? Is dat niet fantastisch? Wat een eer... en niet alleen voor mij, maar ook voor

Piejee.’ Hij knikte naar de mevrouw van kantoor. ‘Heb ik jullie ooit aan elkaar voorgesteld? Ik dacht het niet.’

Eline schudde de vrouw braaf de hand. Wat die zei ging langs haar heen. Ze moest alsmaar aan die rare naam denken: Piejee! Wie heette er nu Piejee? Toch zeker niemand. Van dichtbij was de vrouw eigenlijk nog knapper dan van een afstand. Haar blauwe ogen hadden de kleuren van de zee, maar dan wel van de Noordzee op een heldere dag. Zulke mooie tinten blauw... Die wilde Eline wel in haar verfdooos. De tanden van Piejee staken helderwit af bij haar nog zomerbruine huid. Ze droeg zo’n kek wit overhemdbloesje op haar strakke jeans, bijpassende witte sneakers... Niets opvallends, maar toch perfect.

‘Hela, Lientje, wat sta je daar te dromen?’

Eline schrok op van papa’s stem. Hij had gelijk. Ze was zo diep in gedachten geweest, dat ze niet eens gemerkt had dat Piejee ging vertrekken.

Papa was opgestaan om haar uit te laten.

Daar wilde Eline niets mee te maken hebben. Misschien gingen ze wel zoenen. Dat hoefde zij niet te zien. Jak!

Toen papa opstond, sprong Eline ook overeind. Daag, zwaaide ze met een slap handje naar Piejee. Toen glipte ze weg naar haar kamer. Ze sloot de deur. Nog even waren haar oren kleine

schotelantennes, gericht op alle geluiden van beneden. Toen schaamde ze zich. ‘Foei Eline’, mompelde ze binnensmonds. Ze pakte haar telefoon en installeerde zich tussen een berg kussens op haar bed om haar vriendinnen te appen.

Help! Ik ben bang dat papa verliefd is! Toen ik uit school kwam was hij al thuis en hij was niet alleen. Een mevrouw van kantoor was bij hem, ze is heel knap en ze ziet er supersportief uit. En ze hebben champagne gedronken!

Ellen antwoordde meteen:

Oei, dan is er iets aan de hand. Als ze champagne drinken... dan heeft hij haar misschien ten huwelijk gevraagd?!

Ik mag er niet aan denken! En het ergste heb ik nog niet verteld: ze heet Piejee. Piejee!!! Is dat niet stom?

appte Eline terug.

Dat is de stomste naam die ik ooit gehoord heb! Zullen we even naar je toekomen?

vroeg Yelien.

Maar Eline hoorde papa haar naam roepen.

O jee, papa roept. Of ik even naar beneden wil komen. Nee! Nu gaat hij vertellen dat ze gaan trouwen. Ik ben weg. Zeg nog maar niets tegen niemand. See u.

Ze legde haar telefoon weg en liep de trap af. Beneden wachtte papa. ‘Waar was je opeens?’ vroeg hij. ‘Kom eens even bij me zitten, ik moet je nog wat vertellen. Ik heb nieuws, groot nieuws.’

Daar was ik al bang voor, dacht Eline. Ze wilde helemaal geen groot nieuws horen. Maar ze kon toch moeilijk haar handen tegen haar oren drukken. Kon ze maar ontsnappen. Dat was zo fijn bij computerspelletjes, daar was altijd een escape. Maar hier was geen ontsnapping mogelijk, want papa pakte haar hand en trok haar achter zich aan naar de kamer. ‘Kom eens gezellig bij me zitten’, zei papa.

Eline dacht razendsnel na. Ze moest iets anders bedenken. Alles was best, zolang ze het maar niet over die mevrouw Piejee hadden. En over een bruiloft wilde ze het al helemaal niet hebben. Haar vader ging toch zeker niet trouwen? Dat was te belachelijk voor woorden. Opeens dacht ze aan de prijs, dat was een mooie manier om papa af te leiden. Ze haalde

adem, haar stem moest normaal klinken. Toen zei ze: ‘Vertel eens, pap, wat heb je nu precies gewonnen?’ Papa was in zijn leren stoel gaan zitten en Eline kroop gezellig naast hem op de armleuning.

‘Ik heb een ontwerp gemaakt voor een zaak in Parijs, een heel beroemde firma’, vertelde papa. ‘En de hoofdprijs is dat mijn ontwerp nu uitgevoerd gaat worden. En als het klaar is worden er foto’s gemaakt en die komen in alle vakbladen. Ook in het buitenland. Je snapt dat dat een hele eer is.’

‘Dus jij gaat naar Parijs?’ Eline probeerde de teleurstelling in haar stem te verbergen. ‘Gefeliciteerd! Nu word je misschien wel heel beroemd. Wereldberoemd!’

Papa lachte. ‘Dat zou wel mooi zijn.’

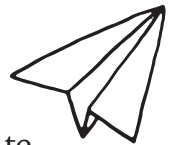
‘Maar dan ga je misschien weer rondreizen over heel de wereld, net als vroeger?’ zei Eline een beetje bedrukt.

‘Voorlopig blijf ik hier’, antwoordde papa. ‘En wie weet reizen we later wel samen over de wereldbol, als twee beroemde ontwerpers.’

Eline begon te stralen. ‘Dat zou echt helemaal te gek zijn. Vertrek je al gauw naar Parijs?’

‘Over twee weken’, antwoordde papa.

‘Dat is precies in de week dat ik bij jou ben!’ riep Eline uit. ‘En het is nog wel precies in de herfstvakantie.’

‘Dan ga je toch mee naar Parijs’, zei papa kalm. ‘Wat?’ Eline viel bijna van de stoelleuning. ‘Je hebt me wel gehoord’, zei papa droog. Meer kon hij niet zeggen. Eline vloog hem om de hals, gilde in zijn oren en wroette zijn haren in de war. ‘Meen je echt dat ik zomaar mee mag naar Parijs?’

Papa knikte en probeerde intussen zijn haren weer één kant uit te strijken. ‘Natuurlijk meen ik dat. Dan kunnen we samen de Eiffeltoren beklimmen, dat hebben we nog nooit gedaan. Maar ik moet natuurlijk ook nog werken in die week en niet zo’n klein beetje ook.’

‘Als mama het maar goed vindt dat ik heel alleen in Parijs rondloop.’

‘Hoezo alleen?’ Papa trok zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Ik heb toch niet gezegd dat je alleen bent. Mijn Piejee gaat ook mee. Zij heeft ook meegeholpen aan dit project.’

Eline knipperde met haar ogen. Hoorde ze dat goed? Zei papa MIJN Piejee? Ja, ze had het goed gehoord. Nu wist ze zeker dat het foute boel was. Nors keek ze voor zich uit. Met papa naar Parijs, dat was groot feest. Maar met Piejee in Parijs, dat hoefde niet voor haar.

‘Wat kijk je boos?’ vroeg papa op plagende toon. ‘Ben je niet blij?’

Eline haalde haar schouders op. Ze keek papa aan. Ze zag de pretlichtjes in zijn ogen. Toen

schaamde ze zich. Wat was ze toch een verwend mispunt. Ze leek wel prinsesje Nooitgenoeg. Papa trakteerde haar zomaar op een week Parijs en in plaats van een gat in de lucht te springen, zat zij een potje te zeuren over een mevrouw van kantoor. Eline toverde een brede glimlach op haar gezicht en sloeg haar armen om haar vader heen. Ze zei: ‘Bedankt, papa, dit is echt te gek. Een week Parijs... Wat zullen de meiden jaloers op me zijn!’

‘Niet allemaal’, zei papa. Hij klonk alsof hij binnenpretjes had.

‘Niet allemaal? Wat bedoel je?’ vroeg Eline.

‘Je mag er een meenemen’, zei papa.

Eline slaakte een gil. Het was een gil waar de brandweersirene niet bovenuit kwam.

‘Wat zeg je?’

‘Je mag een vriendin meenemen, juist omdat ik moet werken’, legde papa uit.

Eline wilde hem omhelzen, knuffelen en bedanken. Maar papa drukte zijn handen tegen zijn oren en smeekte om genade. ‘Help! Mijn trommelvliezen scheuren.’

‘Sorry, sorry, sorry...’ verzuchtte ze. ‘Maar dit is de mooiste verrassing van mijn leven. Mag ik het ze vertellen?’

Papa knikte.

Weg was ze.

Op vleugeltjes vloog ze naar haar kamer. Hoe

zou ze het grote nieuws aan haar vriendinnen vertellen? Ze zou een appje sturen. Maar ze zou nog niet alles verklappen. Met een grijns op haar gezicht begon ze te typen.

Haai girlzzz, ik heb nieuws! Goed nieuws en slecht nieuws. Kom asap naar me toe. Je gelooft je oren niet. Kom plies plies plies... Tot zo (hopelijk). Kus kus kus, Eline

Met een lach om haar lippen vertelde ze het aan papa. ‘Ik heb ze geappt. Ik denk dat ze zo wel komen. Ik hoop het...’

Papa lachte ook. ‘En... wie gaat er mee naar Parijs?’

Opeens lachte Eline niet meer. Een lichte paniek overviel haar. Wie mocht er mee naar Parijs? Moest zij dat bepalen? Als ze voor één vriendin koos, had ze het gevoel dat ze drie vriendinnen in de steek liet. En dat was een vervelend gevoel. Het liefst zou ze alle vier haar hartsvriendinnen meenemen, maar dat kon ze natuurlijk niet verwachten van papa. Het zou natuurlijk echt helemaal te gek zijn met vijf vriendinnen naar Parijs. Dat kwam later misschien nog eens, als ze geld verdienden. Maar zo ver was het nog lang niet. Eerst moest ze nog een keuze maken, een heel moeilijke keuze. Eigenlijk was het een onmogelijke keuze.